

ΝΑ ΜΗ ΜΕ ΒΛΕΠΗ !

Τὸ τραῖνον ἔφευγε. Εἶχα εἰς τὸ βαγόνι πολὺ δυσάρεστον συντροφιά. Μία γυναῖκα. Τρίτος ἐπιβάτης δὲν ὑπῆρχε. Μόνον ἡμεῖς οἱ δύο, ἐγὼ ἀπέναντι αὐτῆς καὶ αὐτὴ ἀπέναντί μου, εἰς τὴν καταλληλοτέραν θέσιν ποῦ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ, ἐὰν κανεῖς αὐθάδης ὑποθέσῃ ὅτι εἶχομεν ὄρεξιν καὶ οἱ δύο δι' ἔρωτας. Λέγουσιν ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε περισσότερον ἐπικίνδυνος εἰς τὰ ἀτμόπλοια καὶ εἰς τὰ τραῖνα. Καὶ λέγουσιν ἀκόμη—αὐτὸ εἶνε ἡ δικαιολογία τοῦ πρώτου—

ὅτι ὁ ἔρως πιάνεται τὴν στιγμὴν ποῦ δὲν ἔχει κανεῖς τίποτε νὰ κάμῃ καὶ τίποτε νὰ σκεφθῇ. Μέσα εἰς τὸ τραῖνον ὅπου ὁ κρότος τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τὸ χοροπήδημα τῶν τοπειῶν δὲν σοῦ ἀφήνουν σκέψιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ φέρεσαι ὅπως φέρεται καὶ τὸ μπαῦλον σου, τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ παύσῃ ἡ διανοητικὴ σου ἀκίνησιν εἶνε δύο ὠραῖα μάτια γυναικός. Ἄν τὰ κυττάξῃς πολὺ καὶ ἂν σὲ κυττάξουν περισσότερον, ἐτελείωσε ! Φοβήσου ὅτι ἡ γνωριμία σας δὲν θὰ τελειώσῃ εἰς τὸν σιδηροδροκὸν σταθμόν.

Δὲν ἡξεύρω ποῖος ἐκύτταξε περισσότερον τὸν ἄλλον ἐγὼ

ἢ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο μὲ τὸ ὅποῖον ἡ τύχη μᾶς ἔρριξεν εἰς τὸ ἴδιο βαγόνι. Ἀλλὰ εἶχαν τόσον φῶς τὰ μάτια της, ὥστε βεβαίως ἐγὼ θὰ τὰ ἐκύτταζα. Ἡ σάρκα της εἶχε τὴν λευκὴν ἐκείνην ἄχναν ποῦ καταυγάζει τὰ γυναικεῖα πρόσωπα σὰν κάποιο θαμβωτικὸν χιονῶδες φῶς. Εἶχεν ἅερα τὸ σῶμα της, μίαν ὁρμὴν πρὸς πέταγμα, σὰν νὰ ἐκινεῖτο ἀπὸ πτερὰ ἀόρατα, ἦτο μὲν ἐξέλιξις πεταλούδας, καὶ ἦτο ἀπείρως περισσότερον γοητευτικὴ ἀπὸ τὰς ἀκουσίας κινήσεις ποῦ τῆς ἐδίδεν ἡ δόνησις τοῦ φεύγοντος τραίνου. Εἰς τὴν θέσιν ποῦ εἴμεθα, ὁ ἓνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τί ἄλλο ἤμποροῦσε νὰ γίνη παρὰ νὰ συναντηθοῦν τὰ μάτια μας καὶ νὰ φθάσουν ἔπειτα εἰς τὴν ψυχὴν σὰν ἀπαλὴ θωπεία, καὶ νὰ ἀφήσουν ἐκεῖ τὰ πρῶτα ἀποκρυφὰ λόγια τοῦ ἔρωτος; Ἐβλεπόμεθα. Τὸ ταξεῖδι ἦτο μικρόν, μόλις μιστῆς ὥρας, πολὺ ἀρκετὸν ὅμως διὰ νὰ κινδυνεύσωμεν ἡμεῖς οἱ δύο νὰ γνωρισθῶμεν. Ἐσταμάτησε τὸ τραῖνον. Ἐφθάσαμεν. Ἐβγήκαμεν εἰς τὸν σταθμὸν, ἐχωρίσθημεν, ἀλλὰ τὸ τελευταῖον βλέμμα ποῦ ἀντηλλάξαμεν φαίνεται πῶς ἦτο ἡ θριαμβευτικὴ ἀναγνώρισις μιᾶς γνωριμίας, ἡ ὁποία μᾶς ἔδεσε πλέον καλὰ καὶ δὲν θὰ ἐτελείωνε πολὺ εὐκολα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς, εὐρέθην πάλιν εἰς τὸ τραῖνον. Φαίνεται ὅτι ἐπῆγα νὰ ἐκπληρώσω μίαν βωδὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωκα χθὲς δι' ἐνὸς βλέμματος. Πάλιν εἰς τὸ βαγόνι. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὅμως δὲν εἴμεθα πλέον μόνοι μας. Οἱ ὄγληροί συνεπιβάται παρενέβησαν μεταξὺ μας. Καὶ ἔπειτα; Δύο ἐρωτευμένοι μποροῦν νὰ κρυφθοῦν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζομεν πάλιν νὰ βλεπόμεθα χωρὶς νὰ μᾶς βλέπῃ κανεὶς. Ἐκεῖνος ὁ χονδρὸς συνεπιβάτης, ὁ βιομήχανος κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ὁποίου γεμίζουν σάνκοι ἀλεύρων καὶ κρότοι μηχανῶν ἀτμομύλων, βεβαίως δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ κυττάξῃ ἂν ἀλληλοβλέπωνται δύο ἐρωτευμένοι εἰς τὸ ἴδιον βαγόνι. Καὶ ἡ γραῖα ἐκείνη ἡ κατάρικνος, λεῖψανον ἀρχαίων χρόνων, βεβαίως δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Ἐχει λησμονήσῃ πλέον τί λέγεται ἔρως! Καὶ ἡ ἐγγονή της παραπλεύρως, ἓνα κορίτσακι ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, δὲν ἔμαθεν ἀκόμη — ἴσως — τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Εἴμεθα ἐλεύθεροι. Τὰ μάτια μας ἡμ-

ποροῦν νὰ παίξουν ὅσον θέλουν, καὶ ἀρχίζουν νὰ παίξουν μὲ τὰ βλέμματα τῆς δευτέρας ἡμέρας, τὰ φωτεινότερα καὶ τὰ τρελλότερα βλέμματα, ἐκεῖνα ποῦ λέγουν ὅτι δὲν ἡμπορεῖ πλέον νὰ ξεφύγῃ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὄχι!

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμόν. Ἐγείνετε πάλιν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τελευταίου βλέμματος. Τὴν ἐβλεπα φεύγουσαν ἕως τὴν παραλίαν, ἕως τὴν μπανιέρα της — ἀναιδέστατε! — καὶ ἄρχισα πλέον κατὰ τὰ συνειθισμένα τῶν ἐρωτευμένων νὰ ζηλεύω τὴν θάλασσαν ποῦ θὰ ἐχόρταινεν εἰς τὴν ἀγκάλῃ της διψασμένον διὰ τὴν ψύχραν τοῦ κύματος τὸ λαξευτὸν ἐκεῖνο καλλιτέχνημα τῆς μαρμαρώδους σαρκός.

Ἡμέρα τρίτη, τετάρτη, πέμπτη. δεκάτη. Ματιές, χαμόγελα — ἰδικὰ της τὰ περισσότερα — μὲ ἀποκάλυψιν ἀμέμπτου ὁδοντοστοιχίας ὡς γλυκοχάραγμα ὁλολεύκου αὐγῆς, τρέλλες, κρυφοὶ στεναγμοὶ μέσα εἰς τὸ βαγόνι. Ἀλλὰ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν ὄχι αὐτὸ μόνον. Καὶ κατὶ ἄλλο, ἓνα φίλημά μου περιπαθέστατον εἰς τὰ χεράκια της τὰ λευκότερα καὶ ἀπαλότερα τοῦ γιασεμιοῦ. Καὶ ὕστερα; Ἀπὸ τότε ἄρχισαν αἱ συναντήσεις ὄχι πλέον εἰς τὴν στυγνὴν φυλακὴν τοῦ τραίνου, ἀλλ' ὑπὸ τὰ τρέμοντα φυλλώματα τῶν κήπων, καὶ ὑπὸ τὰ ἄστρα, καὶ ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ φωτὸς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ παντοῦ ὅπου πηγαίνουν καὶ σιγοπερπατοῦν σὰν σκιᾶς δύο ἐρωτευμένοι ποῦ δίδουν τὰ χεῖρια διὰ νὰ βαδίσουν μαζὺ πρὸς τὴν ζωὴν. Ἐγυρίσαμεν εἰς πολλὰ λυκόφωτα, καὶ εἰς πολλὰ σκοτάδια, καὶ εἰς πολλὰ σεληνόφωτα. Τὰ δένδρα, ἡ ἐρημιές, οἱ ὠραῖοι δρόμοι μᾶς ἐκουράσθησαν πλέον. Ἦτο ἡ κούρασις τοῦ ἔρωτος ποῦ ἄρχισε νὰ γεννᾶται μέσα μας. Ἦτο ἡ μονοτονία τῶν φιλημάτων καὶ τῶν ὀρκῶν καὶ τῶν δακρύων — καὶ δὲν εἴχομεν ἀκόμη ἓνα μῆνα ποῦ ἐγνωρίσθημεν! — Καὶ ἤρχισε κατόπιν ἄλλη ἐρωτικὴ ζωὴ, ἐκεῖνη μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουν σχέσιν νυκτερινὰ περιπλανήσεις, οὔτε ὀρκοί, οὔτε δάκρυα, ἀλλὰ γέλοια, γέλοια, γέλοια. Μοῦ ἀπεκαλύφθη ἡ γυναῖκα, ἡ ἀπλουστάτη γυναῖκα, αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ ἐγνώρισαν, ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ ἐφίλησαν, ποῖός ἤξεύρει ποία σειρὰ ἀγνώστων προκατόχων μου διεληθόντων, ὅπως ἐγὼ τώρα, παρὰ τὸ πλευρόν της! Τὸ τέλος δὲν ἄργησε νὰ ἐπέλθῃ. Μετὰ πέντε μῆνες ἐπαύσαμεν

νά βλεπώμεθα. Ἐχωρίσθημεν χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν διάθεσιν νὰ συγκινηθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μας. Ἀηδιασμένοι ἀπεμακρύνθημεν. Ἐτράβηξα τὸν δρόμον μου, καὶ ἐτράβηξε τὸν δρόμον της. Κατευόδιον!

*

Εἶχα καιρὸν νὰ ἰδῶ τὸν φίλον μου, τὸν ἄνθρωπον δηλαδὴ μὲ τὸν ὁποῖον ἤμποροῦσα νὰ συνεννοῦμαι. Ἐλείπεν εἰς ταξείδια, τὰ ταξείδια ποῦ ἔκαμνε μανιωδῶς πάντοτε, διότι ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ πλήττουν νὰ βλέπουν διαρκῶς ἓνα τόπον καὶ ἓνα οὐρανόν. Ὅταν τὸν συνήντησα ἠκούσθη μία φαιδρὰ κραυγὴ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο μας, θορυβώδης συνάντησις δύο φιλικῶν ψυχῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μύρα ἤρχισε νὰ χύνεται ἀφροστέφανος εἰς ὑγείαν μας.

— Ἐχω δεκαπέντε ἡμέρες ἐδῶ, μοῦ εἶπε, κι' ἀπέφευγα νὰ σὲ συναντήσω.

— Γιατί;

— Βάσανα!

— Ἐρωτες;

— Ναί—φέρε μύρες γκαρσόν—ἔρωτες φίλε μου, ἔρωτες! Δὲν εἶμαι καθόλου καλὰ—ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ σεβασθῇς τὴν τρέλλα μου, καὶ μὴν ἀρχίσῃς ἐκεῖνα τὰ συνειθισμένα σου. Πές μου τί θὰ κάμῃς ἂν συναντήσῃς μιὰ ὠμμορφιά ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ σοῦ δίνουν ἀμέσως ἓνα κτύπημα στὴν ψυχὴ; Θὰ κατορθώσῃς νὰ τραβήξῃς τὸ δρόμο σου ἀδιάφορος; Ἐγὼ δὲν τὸ κατώρθωσα, φίλε μου. Κᾶτι μοῦ ἔμεινε ἐδῶ μέσα, νά, ἐδῶ, ποῦ δὲ βγαίνει· οὔτε ἂν βλέπω κόσμον, οὔτε ἂν γλεντῶ μὲ τοὺς φίλους μου, οὔτε, οὔτε. Δὲν εἶνε ὠμμορφιά αὕτη! Δὲν εἶνε γυναῖκα αὕτη! Κᾶτι ἄλλο! Ἐρχεται ἀπὸ ἄλλον πλανήτη! Μόλις σὲ κυττάξῃ χύνεται μέσα σου φῶς, αἰθέρας, ἄρωμα.... Τὴν ἐφίλησα προχθὲς γιὰ πρώτη φορά. Μῦρα ἔμειναν στὰ χεῖλῃ μου! . . . Ξέρεις; Ἐδαρέθηκα καὶ αὕτη τῇ γκαρσονίστηκῃ ζωῇ. Χρειάζεται γάμος πλέον γιὰ νὰ ἡσυχάσω. Τὴν πέρνω γυναῖκα μου καὶ τελειώνει!

— Γυναῖκα σου; Δὲ θὰ ἦσαι καλὰ . . . Σὲ ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἡλικίαν σου!

— Σοῦ εἶπα πῶς ἀστεῖα δὲν χωροῦν ἐδῶ. Θέλω μόνον νὰ γίνης ἓνας εὐλαβῆς συμμέτοχος τοῦ μυστικοῦ μου. Καὶ τὸ καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ πῶς θὰ ᾔμαι δυστυχέστερος ἂν δὲν σ' ἔχω μαζί μου. Ὁραῖος ρόλος αὐτὸς ποῦ θέλω νὰ παίξῃς. Φίλος τοῦ ἐρωτευμένου. Ἐλα δὲ καὶ μὴ σοῦ φαίνονται ὅλα γελοῖα. Πῶς ἤμπορεῖς νὰ γελᾷς μὲ πρᾶγμα ποῦ μὲ κάνει νὰ κλαίω ;

*

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἐπηγαίναμεν εἰς τὸν περίπατον, διὰ νὰ μοῦ παρουσιάσῃ ὁ φίλος μου τὸ ἰδεῶδες του.

Ἦπεθ' ὅτι, κατὰ τὸν ἔρωτα τοῦ εὐλογημένου συντρόφου μου, θὰ ἀνετριχίαζα πρὸ τῆς ὠμμορφίᾳς της. Ὅσω ἐπροχωροῦμεν, ἐκεῖνος ἐγίνετο σιωπηλότερος, σὰν τὸν ἄνθρωπον ποῦ κάτι περιμένει νὰ ἰδῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

— Κύτταξε ! μοῦ εἶπε, σφίγγων μου τὸ χέρι μὲ τὰ ἰσχυρά του δάκτυλα. Αὕτῃ μὲ τὰ κρέμ.

— Αὕτῃ εἶνε ;

— Αὕτῃ !

Μοῦ ἦρθε ν' ἀρχίσω τὰ γέλοια καὶ τὰ κλάμματα μαζί.

Δυστυχισμένε φίλε μου ! Ἀκόμη δὲν τὴν ᾤφησα καὶ τὴν ἐπῆρες ! Εἶνε αὕτῃ ! Ἡ ἐρωμένη μου ! Ἡ ὠμμορφία τοῦ τραίνου ! Αὕτῃ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μ' ἐχώρισε πρὸ ὀλίγου ὁ χορτασμός τοῦ ἔρωτος, ἡ ἀηδία τῶν φιλημάτων καὶ τῶν ἀγκαλιᾶσμάτων καὶ τῶν στεναγμῶν. Δυστυχισμένε ἄνθρωπε !

— Λέγε μου. Ἐχω δίκαιο ἢ ὄχι νὰ εἶμαι τρελλός ; Μ' ἐρώτησεν ἀμέσως.

— Καὶ εἶσαι ! Τοῦ εἶπα ἀφηρημένος.

— Δὲν εἶνε ζωγραφιά ;

— Ναί.

— Τὰ μάτια της τὰ εἶδες ;

— Οὐφ !

— Μὰ ἐννοεῖς ἀκόμη ν' ἀστείεύεσαι ;

Ἐσκέφθην ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω ἀμέσως τὸ κτύπημα ἢ ὄχι. Ἀλλὰ ἡ εὐλάβεια πρὸς τὴν τρέλλαν του μ' ἐκράτησε. Ἀρχισε νὰ μοῦ λέγῃ διὰ τὰ μάτια της καὶ κατέληξεν εἰς τὸ γοῦστο τοῦ ντυσίματός της.

Δέν τοῦ ἀπαντοῦσα τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἔλαβα τὴν ἀπό-
φασιν.

— Νὰ γυρίσουμε, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ τὴν ξαναἰδῶ.

— "Οχι. Πᾶμε κάπου ἄλλου. Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι.

— Σχετικῶς πρὸς αὐτή ;

— Ναί.

— Μὰ πῶς νὰ τὴν ἀφήσω !

— "Όταν σοῦ πῶ αὐτὸ τὸ κάτι θὰ τὴν ἀφήσης.

Μ' ἐκύτταξε σὰν ἡλίθιος καὶ μὲ ἠκολούθησε. Ἐκαθήσα-
μεν ὑπὸ τὰ δένδρα ἐνὸς ἐξοχικοῦ καφενείου.

— Λέγε, μοῦ εἶπεν ἄγριος καὶ ὠχρότατος.

— Ἄφησε τὰ δραματικά, φίλε μου, καὶ ἄκουσε. Αὐτὸς ὁ
ἔρωσ πρέπει νὰ τελειώσῃ. Ἡ κόρη αὐτὴ δὲν εἶνε ἀγνή.

— Τί θέλεις νὰ πῆς ; Τί θέλεις νὰ πῆς ;...

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα.

— Ἀστειεύεσαι ;

— Σοβαρεύομαι. Ἐρωτεύεσαι μιὰ κόρη — μιὰ γυναῖκα
ἤθελα νὰ πῶ— ἢ ὅποια δὲν εἶναι...

— Μιὰ γυναῖκα ; Τί ἐννοεῖς ;

Τὰ μάτια τοῦ συντρόφου μου ἄστραψαν. Ἡ φωνὴ του
ἐβράχνιασεν ἀπὸ αἰφνίδιον πνιγμὸν θλίψεως.

— Κάτι ξέρεις βέβαια, μοῦ εἶπε. Τὴν γνωρίζεις φαίνεται,
καὶ δὲν ἔχεις βεβαιότητα γιὰ τὴν τιμὴ της. "Όστε δὲν ἔχεις
τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ κρύψῃς τίποτε. Τὸ ἀπαιτῶ νὰ μοῦ τὰ
πῆς ὅλα. Ἄν ἤμουν ἄντρας της θὰ ἐννοιωθὰ κάτι τι λιγώ-
τερο ἀπὸ τὸ χαλασμὸ ποῦ νοιώθω τώρα μέσα μου... Ἐλα,
λέγε ἀμέσως. Ὁ ἀτιμασμένος πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλα. Θὰ
μοῦ πῆς τὰ πρόσωπα. Ποιὸς εἶνε ὁ...

— Ὁ ἐραστής ;

— Ναί αὐτός.

— Μὰ αὐτὸς δὲν σοῦ φταίει ! Τί ἔχεις νὰ κάμῃς μαζύ του !

— Ὅλα θέλω νὰ τὰ μάθω, καὶ τὴν τελευταίαν λεπτομέ-
ρειαν. Ὅλα ! Πρέπει νὰ τὸν ξεύρω καὶ αὐτόν. Ποιὸς εἶνε ;

— Μὰ μὲ ἐκδιάζεις

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

— Δέ μπορῶ νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὸ πρόσωπον.

— Θὰ μοῦ τὸ πῆς !

— Εἶμαι φίλος σου καὶ ὅ,τι σοῦ εἶπα εἶνε ἡ ἀλήθεια. «Δὲν εἶνε ἀγνή». Αὐτὸ σοῦ τὰ λέγει ὅλα. Ἐτελείωσε. Τράβηξε χέρι ἀπ' αὐτὴ καὶ ἡσύχασε !

— Μὲ τρεῖς λέξεις πῶς μπορεῖς νὰ καταστρέψῃς ἓνα τέτοιον ἔρωτα ; Θέλω νὰ μοῦ παρουσιάσῃς καθαρά καὶ ξάστερα ὅλη τὴν ἀτιμία της. Νὰ μοῦ πῇς τὸ πρόσωπον...

— Δὲ σ' ἐνδιαφέρει ! Τώρα πλέον δὲν πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ οὔτε αὐτή. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μαρτυρήσω ποῶς εἶχε σχέσεις μαζὺ της. Ἐχω καθῆκον νὰ τὸ κρύψω. Ὅταν τὴν ἐγνώρισεν αὐτός, δὲν τὴν εἶχες γνωρίσει ἐσύ. Τί σοῦ φταίει λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ;

— Μ' ἔχει ἀτιμάσει.

— Ἐσένα ;

— Τὸ ἰδανικὸ μου, τὸ ἰδανικὸ μου ! Τὸν ἔρωτά μου ! Τὸ ἱερώτερο πράγμα ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς. Αὐτὸ μοῦ ἠτίμασε ! Ἐλα, δὲ μπορεῖς, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ γλυστήσῃς. Ὅλα θὰ τὰ μάθω.

— Ἐπιμένεις ;

— Ὅσο μπορεῖς νὰ φαντασθῇς.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Δηλαδή.

— Ἀπλούστατα. Εἶμαι ἐγώ...

Τὴν σκηνὴν ἐκείνην ποῦ ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν πολλάκις τὴν εἶδα νὰ παίζεται εἰς τὰ θεάτρα. Ὁ φίλος μου ἔπαιξε σὰν ἡθοποιὸς τέλειος.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του ὑπερμέτρως, τὰ ἐκάρφωσεν ἐπάνω μου, ἐσηκώθη ὀλίγον ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἐξανακάθησε πάλιν, ἔχωσε τὰ δάκτυλα εἰς τὰ μαλλιά του, ἀκούμπησε πάλιν εἰς τὸ τραπέζι καὶ μ' ἐκύτταζεν ἀχόρταστα σὰν νὰ ᾔθελε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ. Ἐγὼ δὲν ἐκινήθην καθόλου· τὸ σῶμα μου ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του· διετηρήθην ψυχρότατος.

— Λέγε τώρα, τοῦ εἶπα. Μήπως σὲ ἠτίμασα ἐγώ ;

— Ὅχι, μοῦ εἶπε μὲ σβυσμένην φωνήν.

*

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁδυνηρὰν στιγμὴν τῆς ἀποκαλύψεως, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐχωρίσθημεν ὅπως ποτὲ ἄλλοτε, εἶχα νὰ

τὸν δῶ τρεῖς ἡμέρας, ἂν καὶ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι ἀμέσως τὴν ἐπομένην θὰ μὲ συναντήσῃ.

Ἐπὶ τέλους τὸν εὐρήκα τὴν νύκτα νὰ γυρίζῃ κάπου κατὰ-μονος.

— Τί κάνεις ἐδῶ ;

— Γυρίζω.

— Δὲν κοιμᾶσαι ;

— Δὲν μπορῶ.

— Τὴν ἐλησμόνησες ἐπὶ τέλους ;

— Προσπαθῶ Μὰ δὲν εἶμαι καλὰ. Δὲν κοιμοῦμαι. Ἐχά-λαστα ὀλόκληρος. Μὲ ἄρχισεν ἡ νευραλγία. Ἐγείνα ἀηδέ-στατος... οὐφ ! Καληνύχτα. Πάω νὰ πέσω στὸ κρεβάτι μου.

Ἐφυγε. Μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθε μόνος του καὶ μὲ συνήντησε.

— Ἐχῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι, μοῦ εἶπε. Κάτι εὐχάριστον.

— Τὴν ἐλησμόνησες ;

— Ναί. Δηλαδή ἐλησμόνησα τὸν ἔρωτά μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπιασεν ἓνα μῖσος ἐναντίον της, ποῦ δὲν ἐμίσησα ποτὲ ἄν-θρωπον τόσο δυνατὰ. Ἀποφεύγω νὰ τὴν ἰδῶ. Ἀνατριχιάζω ὅταν τὴν συλλογίζωμαι. Ὅσον μεγάλος ἦτο ὁ ἔρωσ μου, τόσο εἶνε τὸ μῖσος μου. Οὔτε θὰ καταδεχθῶ νὰ τῆς ζητήσω λόγον διότι ἦλθε νὰ μοῦ περάσῃ ὡς τὸ ἀγνότερον πλάσμα τοῦ κόσμου, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἦτο πουλημένη σ' ἓνα ἄνθρωπο. Φρίκη ! Φρίκη ! Μιὰ σάρκα ποῦ σέρνεται στοὺς δρόμους γιὰ πούλημα ! Ἐνα μόλυσμα ! Βρωμογύναιο ! Πῶς εὐρέθηκε τόση ἐμμορφιά σὲ τέτοιο κτῆνος !

Ἐπειτα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι δυνατὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἐφάνης ἱππότης γιὰ μένα. Μὲ ἔσωσες. Συγχώρησέ με ἂν σοῦ φέρθηκα σὰν τρελλός. Μοῦ πέρασες. Τὴν ἐλησμόνησα.

Ὁ καυμένος ὁ φίλος μου ἀληθινὰ εἶχε λησμονήσει. Ἀπὸ τότε ἤρχετο πάλι μαζύ μου. Ἐπίναμε τὴ μπύρα μας ἡσυχὰ καὶ κάποτε χαμογελῶν στωϊκώτατα μοῦ ἔλεγε :

— Κάθε γυναῖκα ποῦ βλέπω μοῦ θυμίζει ἐκεῖνο τὸ κτῆνος...

Κάποια υπόθεσίς μου με ἠνάγκασε νὰ λείψω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τρεῖς μῆνας. Τὰς ἡμέρας ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γυρίσω πάλιν, λαμβάνω ἐκεῖ ἔξω αὐτὸ τὸ γράμμα του.

Φίλε μου,

«Αὐριον τὸ πρῶτ' σ' ἕνα ἐξωκκλησίᾳ τῶν Ἀθηναίων γίνονται οἱ γάμοι μου. Τῇ γυναῖκα μου τὴν γνωρίζεις... Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ ποία μανία ἔρωτος με ὥθησε νὰ πέσω πάλιν εἰς τὰ πόδις της. Ἀλλὰ θὰ σοῦ ζητήσω μόνον μίαν χάριν. Ὅταν γυρίσης ἐδῶ, φρόντισε νὰ μὴ με ξαναἰδῇς πλέον οὔτε ἐμένα οὔτε αὐτήν. Τὸ ἀπαιτῶ ἐγὼ ὁ ἀτιμασμένος ἀπὸ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος —χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ— με ἀτίμασε, καὶ τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ γίνεται γυναῖκα μου ἢ πρῶην ἐρωμένη του, θὰ τὸν μισῶ αἰωνίως. Εἶνε ἡ τελευταία συνεννόησις μεταξὺ μας.

Χαῖρε.»

Μνήσθητί μου Κύριε !

Ἐγύρισα εἰς τὰς Ἀθήνας. Τουλάχιστον ἀπὸ καθήκον φιλανθρωπίας ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ σεβασθῶ τὴν ἐπιθυμίαν ἐνὸς δυστυχισμένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δὲν ἦτο εἰς τὰ καλά του, ὡς ἀσφαλῶς ! Καὶ τὸ ἔκαμα. Ἀπέφευγα τὴν πολυκοσμίαν. Ἐφευγα μακρὰν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, σὰν νὰ ἤμουν ὁ ἐνοχος τῆς τρέλλας του. Ἀλλὰ πόσον ἤμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ αὐτό ; Μετὰ ἕνα μῆνα εὐρέθην ἑξαφνα ἀπέναντι καὶ τῶν δύο. Τοὺς εἶδα πρῶτην φορὰν ἐνωμένους, πλάϊ-πλάϊ, ἕνα ζευγάρι σκορπίζον γύρω του τὴν τρυφεράν ποιήσιν τῶν πρώτων συζυγικῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἔδυσεν ἀκόμη ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος. Ἐκείνη λευκότερα ἀκόμη καὶ λεπτοτέρα καὶ πλέον μεγαλοπρεπῆς ἀφ' ὅσον τὴν ἤξευρα ἄλλοτε, ἐβάδιζε με ὅλον τὸν θρίαμβον τῆς ἀτιμίας ἢ ὁποία κατορθώνει νὰ κερδίσῃ στέφανον γάμου. Χαῦνος ἐκεῖνος ἐσύρετο εἰς τὸ πλευρό της με ὅλην τὴν ταπεινότητα τοῦ θύματος. Μόλις με εἶδε ἐχύθη ἑξαφνα εἰς τὴν μορφήν του ἢ στυγνὴ κιτρινάδα τοῦ μίσους. Μοῦ ἔρριξεν ἕνα βλέμμα φρικτόν, σπαρακτικόν, ὡς βεβαίωςιν ἀλύτου ἐχθρας, ὡς παράπονον ἀλγεινότατον, βλέμμα ποῦ με ἔκαμε νὰ πιστεύσω μία

στιγμή ότι είμαι ἐγὼ ὁ ἔνοχος τῆς δυστυχίας του, τῆς ἀτιμίας του, τῆς τρέλλας του.

Καὶ μαζὺ μὲ τὸ κύτταγμα αὐτὸ τοῦ συζύγου, ἡ γυναῖκα του, ἡ πεταλούδα, ἡ ζωγραφιά, μισανοίγουσα τὰ αἱματώδη χεῖλη της, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐρρόφησα ἄλλοτε κύματα ἡδονῆς, μοῦ ἐχαμογέλασε τόσο γλυκὰ καὶ μὲ ἐκύτταξε τόσο γλυκύτερα μὲ τὰ μάτια της λάμποντα ἀπὸ πόθους ἀναγεννήσεως τῶν παλαιῶν ἐρώτων, σὰν νὰ μοῦ ἐφώναζε·

— Δὲ θὰ μὲ λησμονήσης ! "Ε, ἀγάπη μου ;

Z. A. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ἡ κακογλωσσία.

— Τί ἀνόητη αὐτὴ ἡ Ἑλένη ; Κρύβει τὰ δόντια της, ἐνῶ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ δείχνῃ τὸ πρόσωπό της.

— Μά, βλέπεις, δὲν τὸ δείχνῃ ποτὲ γυμνὸ καὶ négligé...